

Acord amb maquillatge

Sembla que les penúries econòmiques de la sanitat pública tindran un respir l'any 1998, gràcies a l'acord a què han arribat les comunitats autònomes interessades i el govern espanyol. El pacte es formalitzarà probablement el propi 15 de desembre, però això no vol dir que els diferents governs estiguen aviat en condicions d'explicar quants diners ingressaran de més arran d'aquest acord. Ni de saber si la felicitat durarà gaire, encara que l'acord siga teòricament per a quatre anys. Tal com hem comentat últimament des d'aquestes pàgines, tota la pel·lícula que s'ha muntat al voltant d'aquest pacte sembla indicar que una vegada més s'ha optat per resoldre problemes urgents a última hora, a corre-cuita, sense afrontar un problema que ve de molt lluny i que cada dia que passa es fa més gros. Hem vist un principi d'acord PP-CiU, uns desmentiments posteriors, una altra vegada l'acord, l'amenaça barroera d'excloure 500 medicaments del finançament sanitari... i després de tot això, com no podia ser d'altra manera, com sempre, la tòpica acusació espanyola "als catalans" d'endur-se més diners a colp de xantatge polític.

També com sempre, s'exagera interessadament. La millora del finançament sanitari que preveu aquest acord afectarà l'any 1998 totes les comunitats autònomes que tenen transpassades les competències en sanitat, entre les quals Catalunya i el País Valencià. És una millora desigual, que depèn de diferents variables com ara els nivells de despesa farmacèutica o de despesa hospitalària que tinga cada autonomia, el nombre d'habitants que tinguen o el de malalts desplaçats d'altres llocs que atenen en els centres respectius.

També s'exagera perquè 50.000, 51.000 o 55.000 milions de pessetes –són les quantitats que s'han dit per al cas de Catalunya– poden

semblar molts milions, vistos així de colp, però no són tants si tenim present que són diners "virtuals", com es diu ara. Són quantitats comptables, que sumen diners trinco-trinco amb uns hipotètics estalvis en la factura farmacèutica, estalvis que depenen encara de l'inacabat estira-i-arrotonsa entre el govern espanyol i els laboratoris que fabriquen els medicaments. I s'exagera, perquè els números s'han fet amb les previsions per a 1998, però dels tres anys següents ni se'n parla. Les quantitats, llavors, segurament seran molt més modestes perquè la millora del finançament sanitari dependrà quasi exclusivament del creixement de l'economia... Aleshores ja hauran quedat enrere els efectes dels estalvis en la factura farmacèutica.

Desapareixerà el "maquillatge" del pacte, un pacte que quadra els comptes del 98 i deixa el futur pendent de solució.

Per solucionar el futur calen fer moltes coses valentes que en aquests moments cap partit polític amb responsabilitats de govern sembla en condicions d'afrontar, ni en solitari ni pactant amb els altres. Adoptar decisions difícils i impopulars que demanen coratge i grans esforços per explicar a la gent la situació real de la sanitat

"Per solucionar el futur de la sanitat cal fer moltes coses valentes que en aquests moments cap partit polític amb responsabilitats de govern sembla en condicions d'afrontar, ni en solitari ni pactant amb els altres."

pública, prou bona quant al servei però amb uns números vermells que al final poden engegar-ho tot en orris. I és que algun dia s'adonaran que l'autèntica autonomia política no pot ser això que té Catalunya, ni molt menys el que tenen el País Valencià i les Illes Balears. Inevitablement, l'estat central es buida i es buidarà de contingut en molts àmbits, com en el de la política sanitària, i això ha de canviar les regles del joc per força, perquè per aplicar les decisions de política sanitària calen diners. La solució mai sortirà de les discussions per 50.000 milions més o menys entre els que cobren els diners dels impostos i els que se'ls han de gastar per aplicar les mesures que creguen convingents. ■